

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorvm Libri Tres

Liber Tertivs, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Qvadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 11. Guterrij miranda fidelitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](#)

gulis, nunc Mundo penitus incogniti, vocabuntur ad cælestis gloriae coronam, purpuratis illis relictis.

Voluit tamen Deus Marci virtutem adhuc etiam in hac vita reddere illustriorem. Nam sicut lux nullis potest tenebris abscondi, ita virtus etiam inter obscuros enitescit. Itaque fuerunt, qui squallidi illius hominis inter canes agentis vitam, mores, actionesque obseruarent, ac tandem quanta sub obsoleto habitu virtus lateret, agnoscerent. Illico igitur ad regem aduolant, eiique significant, quantum belli ducem, inter canum greges, alere. Rex euocatum ad se Marcum interrogauit: *Cur eò usq; se demiteret, qui principem in aula locum facile tenere posset?* Marcus, postquam multa de mundi vanitate, deque ingratia animi vitio disserisset, tandem etiam Didaci, cui tam fideliter seruisset, scumba, remque apud eum gestam ordine commemorat, multisque cum lachrymis obtestatur, ne se rex, tamquam profugum & Castrum proditorem prouiere vagarique ultro sineret, sed castrum hero redderet, atque vel hoc pacto se eidem fidem seruare permitteret. Tam generoso spiritui, censuit benignissimus rex annuendum. Quamobrem extemplo iussit ei Castrum, quod septem annis obsederat, ita ut tum armis & omni genere commeatus instructissimum munitissimumque erat, reddi. Dictum, factum. Marcus eo tam liberali beneficio exhilaratus, nonne potuisse ipse sibi arcem seruare? & Didacū tam ingrato vices rependere? Nihil ille horum cogitauit, sed quam primū castrum plenē possedit, ad Didacū scripsit, ut veniret jam, ac castrum suum reciperet, sequē homagio praestito liberaret. Didacus fidem viri admiratus Marco rescripsit, ut arcem Regi Legionis traderet, ipse homagio liber esset, & rarissima fidei fortitudinisque præconijs mastus gloriosissimam vitam porrò ageret. Hæc fides memoria perpetua est consecrata; neque enim Hispani tantum, sed totus terrarum orbis censuit dignam immortalitate. Quid ni & imitatione?

Dixi supra, castrī vice animam nobis à Deo commissam, custodiendam. Nos illam non tantum s̄ape diabolo prodimus, & temere prodimus, sed etiam, postquam toties ostendit, quanta displicentia eam amiserit, quantoque eam desiderio cupiat recuperare, nihil mouemur, nihil facimus eam amissionem, in qua

XI.

GUTERRIMUS
RANDA FIDE-
LITAS.

XII.

ANIMA, TAM-
QUAM CA-
STRVM, COM-
TRA IPSVM
RATIONIS DI-